

Í MELDRINUM

– Í lýtuni gleði eg meg til
nýggju avbjóðingarnar í
starvinum sum tingmaður

Mynd: Álvur Haraldsen

– Arbeiðið sum flogskipari krevur, at tú ert systematiskur og torir at taka avgerðir, og soleiðis fari eg eisini at royna at vera tær løturnar, tá cockpittið er skift út við ein sess í Løgtinginum, sigur Janus, sum ætlar sær framhaldandi at arbeiða eitt sindur sum flogskipari afturat løgtingsarbeiðinum. Hetta skal hann, um hann ynskir at varðveita certifikatini.

Hann dylir ikki fyri, at hann trívist stak væl í starvinum sum flogskipari, hóast tað eisini er eitt strævið og krevjandi arbeiði.

– Tað er eitt ótrúliga spennandi arbeiði við nógvari ábyrgd, og mann kemur víða um og upplivir eina rúgvu, greiðir Janus frá og flennir eitt sindur eftir ímyndini, ið fleiri hava av flogskiparum.

– Vit eru sikkurt eitt serligt fólkaslag; vit eru stolt av okkara starvi, sigur Janus Rein og leggur afturat, at honum dámar væl at koma út millum fólk og fara í føðingardagar og veitslur, tá høvi býðst. Spurdur, hvat tað er fyri ein starvsfelagi, sum hini lög-

tingsfólkini fáa, er hann skjótur at svara.

– Mær dámar væl at skapa ein góðan stemning, har eg eri. Eg eri vanur við eitt ábyrgdarfult starv og veit tí eisini, hvussu nógv tað hevur at siga, at starvsfelagar kunnu skemta saman og práta um annað enn bert arbeiði, fortelir Janus. Hann vónar, at hann verður

Smíl, prát og tign

Sum politikkari í Føroyum ert tú eitt kent andlit, og fólk hava altíð viðmerkingar og vilja práta. Tað er nakað, sum Janus legði til merkis longu í byrjanini av valstríðnum, tá hann javnan var at síggja og hoyra í fjølmiðlunum.

– Tá byrjaði hetta her við, at ein lítill túrur til handils kann taka

handils. At síggja seg sjálvan á plakatum, í avisum, sjónvarpi og hoyra røddina hjá sær í útvarpi er nakað, sum Janus heldur vera eitt sindur lægið, men eisini stuttligt.

– At byrja við var tað undarligt, men eg vandi meg nokkso skjótt við tað undir valstríðnum. Hetta her við at fáa uppmerksumheit eri eg í ein ávísan mun vanur við

eg eisini tilvitaður um mína tign áðrenn eg fór í politik, greiðir Janus frá, og eftir ein stuttan steðg í samrøðuni heldur hann áfram.

– Tað, at mann skal síggja ordiligur út, tað havi eg nokk frá arbeiðinum. Eg gangi til dømis uppi, at flogskiparabúnin sær snøggur út og hevur pen leg í buksunum, flennir Janus, sum kundi hugsað sær at gjørt meir fyri at fáa motið í gerandisdegnum.

– Ofta er tað ikki fyrr enn vektin gerst í so høg og panikkur kemur í, at eg byrji at iðka okkurt, sigur Janus, sum annars plagar at svimja av og á. Hann heldur, at hann í lýtuni hevur tað gott í allar mátar.

– Eg plagi at siga, at eg eri ikki deyðiliga sjúk, og eg klári meg, so eg kann ikki klaga um nakað, sigur Janus.

*Móti er ein livandi og avgerandi partur av vælveruni
fyri summi fólk. Sjálvur havi eg eitt avslappað
forhold til móta, sjálvt um eg gangi eitt sindur upp
í mín stíl. Móti er ikki tað sama sum stíkur*

»eitt frískt lot« í løgtingssalinum, sum hann sjálvur tekur til.

– Eg haldi, at Føroyar trongja til eina ordans modernisering. Eg vóni, at eg verði eitt frískt lot, og so eg eri ikki typan, sum gongur við gron í fleiri dagar, um alt ikki gongur eftir ætlan, tí slíkum kemur mann ikki langt við, heldur Janus fyri.

nógv longri tíð enn vanligt. Nógv vilja práta og kjakast um politisk evni. Eg eri nokk eisini hampiliga væl skorðin fyri tungubandið, so tað, at skula keypa ein pakka av mjólk, kann lætt taka ein heilan tíma, greiðir Janus frá og leggur afturat, at hann bert hevur jaligar upplivingar, og at fólk eru fryntlig og smílast, tá hann eitt nú er til

frá míni flogskiparakarrieru, so tað er ikki nakað, sum eg hugsar so nógv um, sigur Janus. Nakað, sum hann harafturímóti hugsar meira um, er, hvussu hann ber seg, nú hann er vorðin tinglimur.

– Tað er tignarligt at vera á Tingi, og tí er tað ein sjálfvlgja, at eg eri tignarligur, bæði í verumáta og útsjón. Sum flogskipari var

*Nakað, sum ger
meg illan, er órætt-
vísi og ósketni*